

dens Kvindernes hengivne Kjærlighed er forunderlig skikket til at bære store Byrder, så er Mændenes stærke Kjærlighed skikket til at overvinde Hindringer og bane Vej, som for Ex. ved *at udtale Ordet*, når Mand og Kvinde mødes.

I Juni 1887.

Poul la Cour.

Svar til Poul la Cour.

Tak for det Bidrag, Deres Brev giver til en alvorlig Forhandling af det Spørgsmaal, der er rejst. Da jeg ingenlunde tror, at den Fejl, som jeg i den nævnte lille Artikel har begaaet, har haft eller vil faa de sørgelige og vidtrækkende Følger, som jeg er enig med Dem i, den *kunde faa*, hvis Ordene blev slaaget fast som Dogme, saa tør jeg nok glæde mig over det gode Indlæg i Sagen, som den har fremkaldt.

Til Svar paa dette Indlæg vil jeg da allerførst sige, at den Sætning, De paataaler: „Endnu er Kvinderne“ o. s. v. — ogsaa efter min Mening er urigtig og misvisende, jeg har brugt et for omfattende Udtryk, sagt „Mænd“ i Stedet for „mange Mænd“, og det har jeg ikke Ret til. Hvordan jeg er kommen til at begaa denne Fejl, og hvad der undskylder den, har ikke særlig Interesse, og at tale derom vilde føre for vidt; her maa det være nok at sige, at jeg selv først blev opmærksom paa Fejlen, da Artiklen var trykt, og at jeg kun undlod at rette den strax, fordi jeg havde Lejlighed til en Berigtigelse i det i April-hæftet af „Kvinden og Samfundet“ trykte Indledningsforedrag „Nutidens sædelige Lighedskrav“. Der vil De alle Steder finde Udtrykket „mange Mænd“ e. l. undtagen i Forbindelsen „blive som Mænd“ (det vil i denne Sammenhæng sige: faa en stærkere sanselig Natur).

Det gjør mig ondt, at jeg ved mit daarlig valgte Ord er kommen til at krænke Dem — og maaske ogsaa andre Mænd —; det vil jeg saa meget nødigere, som jeg er helt af Deres Mening, at Kvindesagen ikke fremmes ved, at „Kvinderne stille sig krigersk overfor Mændene, men ved, at Kvinder og Mænd i Fællesskab blive klar paa, at saaledes er det bedst.“

Men saavidt jeg kan se, har hidtil Arbejdet for Kvindesagen her hjemme netop været inde paa dette Spor: Mænd og